

Kedves Erdész és Vadász Kollégák!

Az Erdészeti Lapok most megjelenő borítóján szereplő „zászló” kapcsán szólítalak meg és köszöntelek Benneteket, Mindnyájatokat, akik a szakmát valamilyen formában szolgáltátok vagy szolgáltátok. Ahhoz, hogy megértsük, miről is van szó – hiszen most a millennium évében annyi a zászló – egy kis szakmai történéskedés kell.

Hadd köszöntsem először is azt az Iskolát, amelyhez a Zászló és egy ma már önmagában nem működő szakmai egyesület kötődött:

Az Iskola

Pontosan 115 éve: 1885. október 27-én reggeli 10 órakor gróf *Széchenyi Pál* földművelési m. kir. miniszter 57209. számú rendelete alapján *Kálnoki Bedő Albert* országos főerdőmester nyitotta meg a Temesvár melletti Vadászerei m. kir. Erdőőri Szakiskolát, melyhez a későbbi erdész-vadász egyesületek alakítása és az egyesületi zászló is kötődik.

Az intézet célja az volt, hogy mind az állami, mind a magánerdő-birtokosok részére olyan erdészeti segédszemélyzetet neveljen, amely amellett, hogy az erdőőri szolgálatban teljesen jártas, azokat nemcsak maga elvégezni, de azok elvégzésére másokat betanítani, sőt apróbb erdőgazdaságok ügyeit teljesen ellátni képes legyen. Az oktatás ideje két év volt.

1918-tól már – *Török Sándor* elképzelése alapján – 1 éves előgyakorlatot is igénylő 3 éves középfokú képzés indult meg. Az általános erdészeti és vadászati, vadtenyésztési ismeretek elsajátítása mellett a mezőgazdaság (mező- és rétművelés, kertészet, halászat, gyümölcsstermesztés) oktatására is hangsúlyt fektettek.

1919 novemberétől a románokhoz került területről Tatára költözik az iskola – a mai Vaszary János általános iskola épületébe.

Itt 1920 ősztől erdőőri és vadőri szakiskolai képzés is indul.

1924-ben Esztergomban kap helyet az intézmény, egészen 1950-ig, Sopronba történő átköltözéséig. Esztergomban 1935-től mint alerdész szakiskola működik, Sopronban pedig már technikumként, ahol gyakorlatilag változatlan helyen, de mindig a kor igényeinek leginkább megfelelő középfokú erdészeti és vadászati szakképzésünk ma is folyik.

Az iskola 1964-ben *Roth Gyulát* választotta névadójának, akiben az erdész-társadalom a korszerű, biológiai alapokra helyezett erdőgazdálkodás egyik megalapozóját tisztelheti.

Az Egyesület

Az erdészeti műszaki segédszemélyzetnek sokáig nem volt érdekképviselete. Az Országos Erdészeti Egyesület szükségét látta, hogy az erdészeti segédszolgálatot végzők

munkájukhoz szakmai segítséget kapjanak, és egymás életkörülményeivel megismerkedjenek. Erre indítékot adott a Temesvárvadászerdei Erdőőri Szakiskolában a kiválóan végzett tanulók „továbbképző” tanfolyamának megindítása. Az elgondolás egy olyan szaklap alapítása volt, amely az aktuális szakmai feladatokon kívül az erdészeti segédszemélyzet szolgálati és anyagi problémáit is nyilvánosságra hozza, és azok lehető megoldásaira is rámutasson. A szakiskola vezetősége az elgondolásokkal olyannyira egyetértett, hogy a lap szerkesztését is elvállalta. Így 1907-ben az OEE patronálásával jelenhetett meg „Az Erdő” névvel a szaklap, amely magát mint „Erdészeti és vadászati szaklap kisebb erdők birtokosai és kezelői, erdészei, altisztek, erdőőrök és vadőrök részére” ajánlotta. A kéthavonta megjelent szaklap tizenkét évfolyamával szolgálta az erdészeti altiszti személyzet érdekképviseletét is. 1918 végén, a háború befejeztével szűnt meg. A szaklap végét a háborút követő összeomlás látszólag megpecsételte.

Az erdészeti segédszolgálatot végzők helyzetére 1926-ban ismét az OEE hívta fel a figyelmet, amikor is *Czillinger János*, az Erdészeti Lapok akkori főszerkesztője az erdészeti altiszteknek az OEE életébe történő bekapcsolását javasolta. Az akkori társadalmi gondolkodás ezt a javaslatot nem fogadta el, így az erdészeti altisztek feszítő problémái egy külön egyesület alapítását igényelték, amely még abban az évben tatai központtal megalakult és „Magyar Erdészeti és Vadászati Segédszervezet és Altisztek Országos Szövetsége (MEASZ)” néven kezdte meg működését. Az ugyanakkor Esztergomban megindult középfokú erdészeti oktatás is elősegítette az Országos Szövetség létrehozását, egyben a Szövetség tagságát és célját jobban kifejező névváltoztatását, amely 1928-tól mint „Magyar Erdészeti, Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete” (MEVME) működött tovább. 1927-től „Az Erdő” című szaklap mint saját újságuk újból indult.

Az Egyesület központja: Tata II. Esterházy u. 1. szám alatt volt. Tisztségvi-

selői: az ügyvezető elnök, a titkár, a főszámvető, az ügyész, a két pénztári ellenőr és a három számvizsgáló voltak.

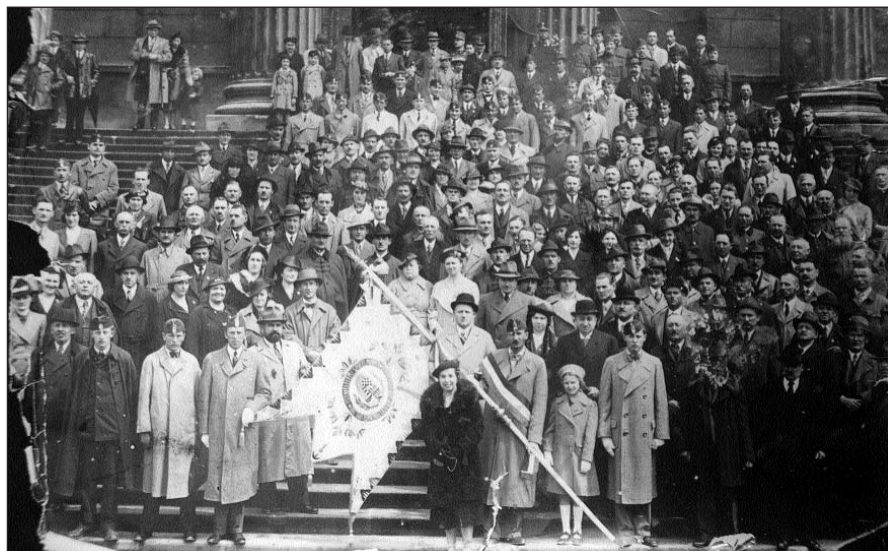
Az Egyesület további tatai vonatkozásai:

Tisztségviselői 1942-ben: ügyvezető elnök: vitéz *Szekeres Károly* uradalmi erdész, Baj; titkár: *Cservenka Ferenc* uradalmi erdészeti számvető, Tata; ügyész: *Almády Károly dr.* ügyvéd, vármegyei tb. ügyész, Tata; pénztári ellenőrök: *iff. Feke-te József* m. kir. főerdőőr, Komárom; *Imre Péter* m. kir. erdőőr, Tata; számvizsgálók: *Kiss József* m. kir. erdészeti üzemi tisz, Gödöllő; *Varga Pál* uradalmi főerdőőr, Réde; *Schwendner Antal* kir. közalapítványi főerdőőr, Nagykovácsi. Az Egyesület taglétszáma 1260 fő volt. Az utolsó egyesületi elnök *Daróczy Márton* volt.

A második világháborút követő átalakulás az Egyesület további működését lehetetlenné tette. 1949-ben a pártállami diktatúra idején az Egyesületet megszüntették, erőszakkal olvasztották be az Országos Erdészeti Egyesületbe.

A zászló

A „Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete” (MEVME) zászlaját éveken át készítették budapesti apácák, és 1938-ban a Budapesten rendezett Eucharisztikus Világkongresszus alkalmára fejezték be az Egyesület kérésére. Ünnepeles felszentelésre május 8-án került sor a Szt. István Bazilikában, majd – ökomenikussá téve a szertartást – előbb a Kálvin téri református, majd a Deák téri evangélikus templom lelkészei is megáldották. Az egyik oldalon látható címerhímezés a Monarchia 1915-ben jóváhagyott középcímere, „Istenfélelem, Szeretet, Munka, erre tanít bennünket az erdő örök bölcsellete” körfelirattal. A másik oldalon Szt. Hubertus motívum hímezés látható, de itt apostoli kettős kereszttel az agancsok között, a körfelirat pedig az Egyesület neve. A mellékelt fotón az ünnepeles szertartások után, a Nemzeti Múzeum lépcsőjén a

A Nemzeti Múzeum lépcsőjén 1938. május 8-án az ünnepség végén Fotó: archív

résztevő egyesületi tagok láthatók a zászlóval.

A vadásznap fotókon lévő zászlórúd az Országos Erdészeti Egyesület zászlajának rúdja, amely szintén felszentelt tárgy; a szertartás 1998-ban Sopronban volt. A zászlórúd csúcsa az eredeti, 1938-ban készített cső, melyet egy bronzgyűrű köt össze az erdészeti egyesületi rúddal, rajta 2000. 08. 20. utal az MEVME zászló ez idáig utolsó szakrális szereplésére, a Bazilikában tartott ünnepélyes Szt. István-napi szentmisére – ahol Szt. István királyunkat a görögkeleti egyház is oltárra emelte és az azt követő szent jobb körmeneten való részvételére.

Története

A zászlót az esztergomi iskola őrizte 1949-ig, az egyesület megszűntetéséig. Sajnos a pártállami diktatúra – mint a diktatúrák szokták – nemcsak a vallásos meggyőződésű embereket üldözte, de az ezt kifejező tárgyakat is! *Dr. Kollventz Ödön* kollégánk mesélte el, aki akkor az iskola igazgatója volt, hogy 1949. május elsején volt az iskolák első kötelező május 1-jei fölvonulása, minden iskola persze a zászlajával. A zászló vallásos témáját provokációnak vélték az akkori pártvezetők, és az iskolai vezetést letartóztatással fenyegették. Az utolsó elnök *Daróczi Márton*, az iskola szolgálatvezető tanára azonban elrejtette és megőrizte, majd halála után *Illés László* kollégánk, az elhunyt veje vette át a megtisztelő feladatot. 1972-ben a zászló az Országos Erdészeti Egyesülethez került, ahol a mai napig *Riedl Gyula* kollégánk, ha kellett, cselhez folyamodva, őrizte tovább. Első nyilvános bemutatására is csak 1998-ban került sor Sopronban, az Erdészeti Múzeumban.

A zászló számunkra, erdészek-vadászok számára a fölbonthatatlan együvé tartozást fejezi ki, a története pedig a XX. századi igen nehéz magyar történelemnek is rövid foglalatát, és még valamit: Isten szeret miniket és megmentei az őt szeretőket!

Egészen 2000 május közepéig én sem ismertem a fent vázoltakat, mígnem *Illés Laci* bátyám megkért, segítsék a tatai Millenniumi Vadásznapokra előkeríteni a szép erdész-vadász relikviát. Sikerült, sőt a vadásznap rendezvények, kiállítások egészen magas színvonalon remek környezetben meg is valósulhattak!

A másik, hogy nézzétek meg az új Erdészeti Információs Központot Budapesten, mert érdemes, akár egy helyi csoportkirándulás kapcsán is.

A harmadikat csak gondolatébresztésül említem: megérdemelné a MEVME az erkölcsi-politikai rehabilitációt, a háborút követő OEE-be történő politikai bezsuppolás helyett valamilyen „DEÁKOS” újragondolkodás formájában.

Üdv az Erdésznek és a Vadásznak:

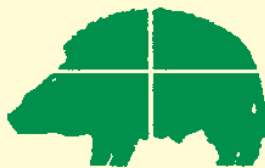
Schweighardt Ottó
a Vértesi Helyi Csoport
elnöke

Millenniumi Országos Vadásznapok, Tata

***Az Öreglaki Vadfeldolgozó Kft. az Ön megbízható partnere,
minden mennyiségben lőtt apró- és nagyvadat felvásárol
a legkedvezőbb piaci feltételekkel
és a legelőnyösebb árakon.
Feldolgozott vadhús értékesítése a Kft.-nél.***

ÖREGLAK

Öreglaki Vadfeldolgozó Kft.

8697 Öreglak

Telefon: (85) 330-610

Tel./fax: (85) 330-845